

MARTTILAINEN

Hyvää seuraa ja ilmaiset kahvit.....	4
Stalinin terveisiä tippui Martinniemeen	6
Palanut rakennus	8
Talavirieha	10
Retkitunnelmia Ukkolanrannasta.....	12
Rehtorin terveiset Martinniemen koululta	14

Kuntarajat lähtevät – kyläyhdistykset jäävät

Oulun seudulla eletään mielenkiintoisia aikoja. Vuoden 2013 alusta olemme osa uutta Oulua ja kuntarajat ovat hävinneet. Muutos herättää monenlaisia ajatuksia, osin pelkoja mutta myös toiveikkautta. Kyläyhdistysten merkitys paikallisidentiteetin vahvistajana tulee näkymään uudenaikaisessa valossa. Kurtinseudun kansalaisliikettä ja siinä Martinniemen kyläyhdistyksen aktiivista roolia ei voi olla ihailematta. Tämä meidän on hyvä muistaa uudessa Oulussa. Oulun kaavoituspolitiikkaa on varmasti syystä pelätty, ja on hyvä, että Martinniemen lähihistoriasta löytyy tämäntyyppinen voimannäyte.

Sellaista yksimielisyyttä ja päättäväisyyttä tarvitaan tulevaisuudessakin, kun toimitaan yhdessä uuden Oulun toimijoiden kanssa paikallisen elin- ja asuinympäristön kehittämiseksi ja rakentamiseksi. Tämän ovat varmasti huomanneet sekä vanhat että tulevat päättäjät. Kyläyhdistys tekee hienoja asioita. Suunnitteilla oleva Kurtinseudun kulttuuri- ja luontopolku, kesä- ja talvipäivät sekä yhteistyö kulttuurin vapaan kentän kanssa ovat oivia esimerkkejä siitä, että yhdistyksen rooli tulevaisuuden kulttuurituottajana saattaa vielä korostua.

Martinniemen historiasta voidaan oppia monia asioita, jotka kantavat tulevaisuudessa. Martinniemi on ollut kansainvälinen paikka, ulkomaalaiset merimiehet kuuluivat kyläkuvaan. Martinniemen saha oli ulkomaankauppaa käyvä tuotantolaitos, ja se antoi toimeentuloa ja hyvinvointia. Vieraisiin kulttuureihin suhtauduttiin suvaitsevammin ja Martinniemestäkin lähdettiin joko merille tai leveämmän leivän pariin Ruotsiin. Meidän pitäisi muistaa tämä välillä sietämättömänä käytävässä ulkomaalaiskeskustelussa. Tulevaisuudessa sisäänpäin käpertyminen ja vain omien etujen ajaminen ei kannata. Meikin olemme olleet maahanmuuttajia ja olemme sitä edelleen.

Vanhan saha-alueen kehittäminen hiertää. Siellä on muun muassa syväsatama. Monet veneilijät murehtivat itätuulilla veden vähyttä nykyisissä venesatamissa. Miksi saha-alueelle ei rakenneta venesatamaa? Sieltä löytyisi tiloja myös talvitelakointiin. Syväsatamasta

pääsee helposti avomerelle. Uusi Oulu saisi tarvitsemaansa merellisyyttä kehittämällä vanhaa saha-alueita veneily- ja tapahtumakäyttöön. Martinniemessä merellisyyttä on jokapäiväistä leipää. Harvassa paikassa koko uuden Oulun rannikolla meren rantaan pääseminen on niin helppoa kuin meidän nurkillamme. Siksi ranta-alueet on säilytettävä kaikille ja satsattava alueiden kunnostukseen ja uusiokäyttöön.

Aune Kirppu Hinkula, martinniemeläinen
Kiiminkijoen opiston tiedottaja

Hannu Gummerus

Marttilainen

Marttilainen on Martinniemen kyläyhdistyksen julkaisema kylälehti. Lehti on saanut julkaisuavustusta Pohjois-Pohjanmaan Kulttuurirahastolta ja Haukiputaan kunnan sivistystoimelta.

Toimituskunta: Satu Koho, Tiina Järvelä, Aarne Vuononvirta ja Hannu Gummerus.

Levikki: n. 1200 kpl. Lehti ilmestyy Martinniemen, Häyräseniemen, Putaankylän ja Parkumäen alueella.

Ilmoitushinnat:

86,5mm x 44mm – 40€
86,5mm x 88mm – 90€
86,5mm x 266mm – 170€
179mm x 88mm – 140€
179mm x 266mm – 250€

Jutut, ilmoitukset, juttuvinkit ja palautteet:
marttilainen@martinniemi.fi tai Martinniemen kyläyhdistys ry, Repolantie 15 B 1, 90850 Martinniemi.

Kansikuva: Martinniemen talavirieha 2011.
Valokuva: Pentti Lahdensivu

Minä opetan teidät kalastamaan

Tuuli kävi taas pohjoisesta ja verkoissa oli viljalti kampakalaa. Ne menisivät hyvin kaupaksi illalla Kapernaumin torilla. Kalastajan ammatti oli tuottoisa ja arvostettu. Pietari ja Johannes eivät kuvitelleet siitä joskus luopuvansa. He tekivät sitä ilokseen ja ammatikseen. Kunnes eräänä päivänä rannalla seisoivat tutun puusepän poika. Outoja puhui kuulemma kylillä, oikein julisti. Uutta oli asia heillekin. Kutsui nimeltä mukaansa ja sanoi opettavansa heidät kalastamaan ihmisiä. Siihen jäi miehiltä verkot ja verkostoituminen sai alkunsa. Pietarin veli Andreas lähti katsomaan levottomaksi tiedetyn veljensä perään, kuten oli pienestä pitäen totuttanut tekemään. Kalastajan ammatti jäi häneltäkin taakse. Pienenä hyvityksenä myönnettiin kuitenkin kalastajien suojeluspyhimyksen arvonimi post mortem ja Andreas sai ristinsä Skotlannin lippuun. Mutta sitä ennen nämä ex-kalamiehet muuttivat maailmaa ja historiankirjoitusta monin tavoin.

Nykyään verkosto ei tarkoita mitään vedessä uivaa tai yleensä kaloja pyytävää. Kyse on puhtaasti ihmisten kalastamista ja sitouttamista erilaisiin tiimeihin, hankkeisiin tai muihin hyviin aikomuksiin. Isoimman verkoston omaava ei ole enää Genesaretin soutaja vaan projektipäällikkö. Ihmisetkin luokitellaan kärkeästi A- ja B-luokkaan verkostojensa perusteella. Uraohjus on kii-reinen A-ihminen. Hän ei sivuilleen vilkuile ja saaliin mitta on CV:n pituus. B-tyyppin ihminen osaa hiljentää. Hän harkitsee ja ihmettelee tekemistensä mielekkyyttä. Hänelle laatu on määrää tärkeämpi. Mutta kun puhutaan vapaa-ajan kalastajista ei tämä asteikko riitä. Mikä on pilkkijä, joka pysähtyy tuijottamaan pientä avantoa. Tapahtumia vavassa on harvoin ja kaloja tulee vielä harvemmin. Mikäli kaikki eläisivät pilkkikalalla, olisi väkiluku Suomessa puolet pienempi, eikä ylipainosta huolta kenelläkään.

Pilkkimisessä ei siis pyritä tulokseen. Kyseessä ei ole ainakaan A-tyyppin ihmiselle sopiva harrastus. Olisipa merkittävä pilkkikisa vaikkapa pörssimeklareitten kesken. Viisi tuntia ilman läppäriä ja kännykkää tai yleensäkin yhteyttä markkinoihin. Pelkkää kairaamista ja istumista ilman minkäänlaista takuuta tuloksesta. Selviäisivätkö meklarit jäällä ilman rauhoittavaa dopingia? Siinä jännityksessä BB-talokin tuntuisi jo Pikku Kakkoselta. Siis uraimiset varokaa heikoilla (hermoilla) jäällä.

Entäs tämä B-tyyppi. Sosiaalinen ihminen selviäsi jo pilkkikisan ajallisesti kunnialla. Tosin kalansaalis jäisi keskittymisen puutteesta sivuseikaksi. Tärkeintä olisi hyvä seura ja eväät. Kappas, kun sukelsi tuo vapa itsestään avantoon. No, otetaanpa pullakahvit sille. Tämä ihmistyyppi rikastuu pilkkimisestä lähinnä rusketuksen verran. Saattaa lähteä toistekin, mikäli kyyti tulee sopivasti pihaan ja jääkaapista löytyy tukevat eväät.

Pilkkijän luokittelamiseen tarvitaan kolmas ihmistyyppi C. Hän uskaltaa pysähtyä totaalisen toivottomuuden eteen. Kymmenenkään kairatun avannon jälkeen ei aina tule nykyäkään. Silti hän jaksaa uskoa, että seuraavalla, tai sitä seuraavalla kerralla tulee. Jotain. Suurempaa ja enemmän kuin kaverilla/naapurilla/vii-

me talvena. Jos ei tule niin muutan paikkaa/pilkkijä/syöttiä/Lappiin erakoksi. Eli aina on toivoa vai peräti uskoa parempaan.

Kalastaminen on siten historiaa muuttanut ammatti ja harrastus. Sen nikseillä pärjää hyvin myös ihmisten kalastelussa. Jos kala ei syö, vaihdetaan syöttiä, viehettä tai paikkaa. Jos esityksesi ei kiinnosta ihmisiä (oppilaita) vaihdetaan aihetta ja metodologiaa 12 minuutin välein – sanoo opettamisen ohjeet. Powerpointtiin pitää ujuttaa yhä uudempia täkyjä: videoita, clippejä, linkkejä. Kuin vieheitä kalamiehen pakista konsanaan.

Kirjoitetun historiamme aikana suuria päätöksiä on tehty kalastamisen varjolla tai sen vuoksi. Kekkonen kalasteli Suomen kuiville niin nooteista kuin yöpakkasista. Suomeen erehtyneille huppuvieraille on syötetty lohi poikineen, jotta tietäisivät suomalaisten arvostavan kuningaskalaa. Ja muikkukukkoa sitten vielä päälle, olkaapa hyvä. Puolueettomuuttamme on varjeltu ja kauppa käyty suomujen sinkoilla.

Mihin loppuu kalastus? Onko se maailman toiseksi vanhin ammatti ja myös viimeinen? Suurkalakannat ovat käymässä merillä loppuun yhä tehokkaamman ammattikalastuksen varjolla. Mutta entäs tämä vapaa-ajan kalastaja? Lopettaako vasta Fukushimaa kaltainen onnettomuus tämän harrastamisen palon? Esimerkiksi löytyy kirjallisuudesta sekin. Nevil Shuten klassikossa Viimeisellä rannalla ydinsota on tuhonnut pohjoisen pallonpuoliskon ja laskeuma leviää eteläänkin. Pohjoisesta rannikkokaupungista kuuluvat morsetukset paljastuvat nekin tuulen aiheuttamiksi. Sukellusveineen pettynyt matruusi riisuu suoja-pukunsa ja katoaa autioon kaupunkiin. Kapteeni ei kuitenkaan halua hylätä säteilytuomitsemää merimiestä. Hänellä on aavistus, missä mies voisi olla. Periskooppi haravoi autiota satamaa kiikarin tavoin. Ei mitään elämää missään. Missä on ja mitä tekee mies, jolta on viety koko tulevaisuus? Tuolla, kaukana laiturin päässä heilah-taa. Mies onkii.

Esko Olkonieniemi

HYVÄÄ SEURAA JA ILMAISET KAHVIT

Näin jumppaavat Saimi Ollila (vas.) ja Hely Enckell.

Tervetuloa, uudetkin kävijät. Tarjolla on ainakin hyvää seuraa ja ilmaiset kahvit. Tänne kelpaavat myös runot laatikon pohjalta! Näin kutsuu diakoniatyöntekijä Laila Rantakokko kyläläisiä juttukahvilaan Martinniemen seurakuntakodille.

Maaliskuun torstaipäivänä pitkän kahvipöydän ympärillä istuu noin 15 henkeä, kuten jo monena vuonna joka toinen viikko. Voileipäkahvit ovat edessä ja hedelmäkulhot kiertämässä. Kaikki ei ole sentään ollut aina samanlaista. Laila Rantakokko kertoo:

– Aluksi kokoonnuimme seurakuntakerhon nimellä, kuten seurakunnan muilla kylillä vieläkin tehdään. Martinniemen sopi paremmin leppoisampi toiminta, ja kävijämäärä lisääntyi nimenmuutoksen jälkeen selvästi.

Mukana olijat kertovat, että alussa kahviteltiin vanhaan malliin: Kahvit jauhettiin itse pöönistä – pöönäkahvi oli-

kin Eino Olkonien mielestä parempaa kuin tavallinen. Kotoa tuotiin omat kahvikupit ja vanhan ajan rekvisiittaa, kuten sokeripihdit, muistaa Annikki Niemelin. alussa myös pukeuduttiin vanhan kansan vaatteisiin ja ryystettiin kahvi vadilta. Vadilta ryystäminen ei kuitenkaan ollut tälle ikäpolvelle helppoa, ja vähitellen palattiin nykyaikaan. Mentiin jopa niin pitkälle, että makeista leivonnaisista luovuttiin ja siirryttiin terveellisempiin tarjoiluihin.

Seurakunnan tilaisuudessa toki veisataan muutama virsi.

– Alkoi vähän korkealta, menee kiekaukseksi, lasketaanpa vähän!

Annikki Niemelin näyttää omaa sauvomistyyliään.

Ja hyvin kajahtaa.

Leila Rantakokko puhuu tuhkakeskiä viikkona alkaneesta paaston ajasta:

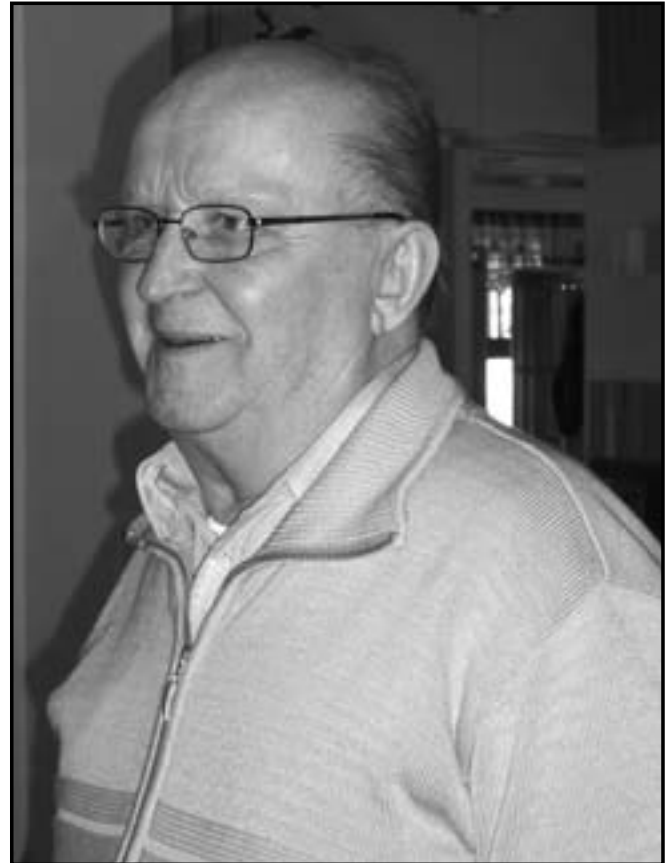
– Paasto on sydämen rauhan etsintää. Sitä kautta voimme antaa myös toisille hyvää oloa.

Musisointia ja meheviä juttuja

Muiden jutut ovat keveämpiä. Vanhoja muistellaan hyvässä hengessä. Martinniemiessä onkin ollut värikkäitä henkilöitä ja värikkäitä tapahtumia.

Juttukahvilassa harrastetaan myös kevyttä jumppaa. Matti Heikkisen kultamitalin jälkeen sauvovat Oslon hengessä Kari Kouva (vas.) ja Eino Olkonieni.

Pentti Metsikkö ja Pentin jutut!

Tuliko Poukkanen kauppiaksi heti Ahokkaan jälkeen? Kuka siinä oli kauppiana ennen Ahokasta? Tuota pikaa selviää, että Niilo ”Niksu” Nieminen oli kauppiana ennen Ahokasta. Hän on palannut Martinniemeen ja asuu tyttärensä Leila Partasen luona Kurtinseudalla. Nieminen on nyt 97-vuotias ja Haukiputaan vanhin asukas.

Kari Kouva lukee löytämänsä runon, jonka haluaa jakaa ystäviensä kanssa. Kouva asuu Siikasaarella. Martinniemen juttukahvilaan hän tuli vaimonsa enon Eino Olkonien mukana, viihtyi ja kotiutui joukkoon.

Åke Engström lukee joulukorttina saamansa tarinan elämäntaidosta. Eino Olkonieni soittaa mandoliinia ja säestää yhteislaulua. Helkky Nevalainen laulaa haapajärvisen saunavirren Åke Engströmin säestäessä huuliharpuilla.

Pentti Metsikkö kertoo vitsin:

– Pikku-Kalle tuli pyhäkoulusta ja kysyi äidiltä, tietääkö tämä, missä on Jeesus Kristus. Äiti ei oikein kuullut kysymystä ja kiirekin oli. ”Kysy isältä.” Isäkään ei oikein osannut vastata, vaan kehotti kysymään joltakulta kylällä. Vastaan tuli laitapuolen kulkija, joka vastasi: ”Se on tässä. Minähän se.” Poika ei uskonut. Menivät sitten yhdessä asiaa varmistamaan kauppaan, Pikku-Kalle ja laitapuolen kulkija. Kaupassa myyjä kohta kauhistui: ”Jeesus Kristus, ja poika vielä mukana!”

Liisa Takalo

Stalinin terveisiä tippui Martinniemeen

Haukiputaan veteraanikirjassa muistellaan Martinniemeä pommitetun syyskesällä 1943. Mistään asiakirjoista en ole löytänyt mainintaa tuosta pommituksesta. Sitä vastoin vuotta aiemmin, syksyllä 1942 viholliskone tai koneet vierailivat todistettavasti Martinniemen yllä ja marittilaiset saivat niskaansa räjähtäviä terveisiä Stalinilta.

Kirjoittaessani syksyllä 1995 ilmestynyttä desantti aiheista kirjaani kaivelin esille yksityiskohtia nimenomaan siitä venäläiskoneiden vierailusta, josta olen lapsesta lähtien kuulut ihmisten Martinniemessä puhuvan. Tuo visiitti on jäänyt erityisesti kotikulmani Kurtinhaudan asukkaiden mieleen.

Poliisikuulustelupöytäkirjojen mukaan Martinniemeä pommitettiin syyskuun 19. ja 20. päivien välisenä yönä klo 0.35 vuonna 1942. Silloisen Rauma-Raaha Oy:n lautatarhalle putosi neljä räjähdyspommiä, joista yksi räjähti. Räjähdys katkoi sähköjohtoja, aiheutti oikosulkuja ja rikkoi lamppuja. Ratakiskoa ja puutavaraa pirstoutui. Yhtiö esitti vakuutusyhtiö Pohjolle 6 470 markan suuruisen korvaushakemuksen.

Yksityisille suurimmat vahingot

Enemmän kuin yhtiölle pommituksesta aiheutui vahinkoja yksityisille ihmisille. Asiakirjoista käy ilmi, että ainakin yksi pommi putosi tehdasalueen ulkopuolelle Kurtinhaulalle Moilasan talon nurkalle.

Anja Korpi (os. Moilanen) muistelee pommitusyötä:

– Nukuin sisareni ja mummoni kanssa yläkerrassa. Heräsin jyrinä. Sanoin mummulle, että ukkonen jyriise. Mummo sanoi, että ei jyriise, vedähän peitto korville. Samassa tuli ikkunalasit sisään. Se oli palopommi, mutta onneksi tulipaloa ei syttynyt. Räjähdys oli niin kova, että piironki lensi seinältä toiselle. Sirpaleet sinkoilivat saunan eteiseen asti ja katkaisivat isän polkupyörän renkaat kahdesta kohtaa.

Päivän valjettua ihmisiä kerääntyi talon ympärille päivittelemään tuhojälkiä.

– Yritettiin laitella ikkunoita umpeen. Oli pakkasilma. Ihmiset puhuivat, että lautatarhalla oli ollut valot ja pääteltiin, että ehkä venäläislentäjät olivat luulleet olevansa Oulun päällä.

Henkilövahinkoja Martinniemen pommituksesta ei aiheutunut. Aineellisia vahinkoja tuli seuraaville kurtinhautalaisille: Aarne Moilanen, Kalle Mettovaara, Esteri Nikula, Kreetta Annala, Olga Tuhkanen, Kalle Ojala, Kalle Virtanen, Anna Huttunen, Hildegard Martinmäki, Jaakko Pohjamo, Eino Matikainen ja Lauri Tuomaala. Muistitiedon mukaan Tuomaalan talon lähellä Olli Pohjamon lehmifaassa olisi ollut venäläisvierailun jälkeen iso pommimonttu.

Martinniemen pommituksen jälkeen samana yönä klo 01 venäläinen lentokone pudotti ainakin yhden räjähdyspommin Haukiputaan Siikasaareen ns. Hiltusentörmälle. Räjähdys ei aiheuttanut henkilövahinkoja.

Mahdollista on, että Martinniemeä pommitettiin myös jatkosodan loppuvaiheessa. Kurtinhaulalla on muistitietoa, että vuonna 1944 pommikoneet olisivat lentäneet Kurtinhaudan nokan, ns. Taavetin kaupungin, yli ja pudottaneet pommeja majakan taakse jälle.

Lakana korvissa ojan pohjalla

Talvisodan aikaisesta Oulun suurpommituksesta 21.1.1940 Haukipudaskin sai osansa, sillä Haukiputaaseen tuolloin kuulunutta Pateniemeä pommitettiin. Oulun pommitukset näkyivät Martinniemeen saakka. Tulipalojen kajo heijastui taivaalle ja teki aavemaisen vaikutelman.

Edesmennyt mummoni, vanhan polven kurtinhautalainen Aino Enojärvi (k. 1969) muisteli lähipiirilleen usein sotaaikaa ja pommituksia.

– Kun väestösuojia ei ollut, niin suojaa haettiin kellareista, komeroista, jopa pöytien alta. Ihmiset vähän naureskelivat, kun muuan kurtinhautalainen naisihminen makasi pommitusten ajat ojassa lakana korvissaan, hän kertoi.

Oulua pommittaneet neuvostokoneet lähtivät tietävästi Uhtuan kentältä ja suunnistivat sieltä vesistöreittejä seuraillen Pohjanlahden rannalle. Venäläislentäjien suunnistus taitoa on arvioitu heikoksi, eikä pommitustarkkuuskaan ainakaan Martinniemen pommituksessa ollut hyvä, mikäli pommit oli tarkoitettu lautatarhan syyttämiseksi.

On esitetty arvioita, kuten Anja Korpi edellä kertoo, että lentäjät luulivat Martinniemeä Ouluksi. Jokisuulla sijaitseva teollisuustaaajama, jonka lautatarha muistutti yöllä ilmasta katsottuna Oulun ruutukaavaa, saattoi hämätä lentäjät otaksumaan, että alla oli Oulun kaupunki, ja Stalinin terveiset tiputettiin väärään osoitteeseen.

Joni Skiftesvik

Tuu heinäkuussa kesäjuhlille,
JOS USKALLAT

Martinniemen kesäjuhlat
Kurtinhaudan kalasatamassa 10.7.2011
TERVETULOA

Laitakarissa palaneen rakennuksen tarina

Martinniemen sahan perustamisesta oli kulunut kymmenen vuotta, ja omistajana oli nyt Raahe Oy. Toiminta oli ollut tappiollista ja päättyi siihen, että luotonantaja Kansallis-Osake-Pankki sai haltuunsa suuren määrän yhtiön osakkeita. Johto uusittiin. Uusi johto ryhtyi ripeästi kehittämään laitosta. Teknilliseksi johtajaksi kutsuttiin DI Heikki Pellinen.

Sahausjäte oli ollut sahalla ongelmana. Sillä oli täytetty möljiä ja Laitakarissa oli poltettu rimahelvettä, jopa kahta. Toisaalta puunhankinnassa saatiin myös paperipuuta, joka olisi kannattanut jalostaa itse. Selluloosateollisuuden aika tuli vasta kymmenisen vuotta myöhemmin, joten päädyttiin rakentamaan puuhiomo, joka tuottaisi mekaanista puumassaa.

Rakennustyöt Laitakarissa pantiin alulle vuonna 1926, ja rakennus oli valmis seuraavana vuonna. Puuhiomon ja sahan tarpeisiin rakennettiin viereen vielä 1928 oma voimalaitos. Rakennusten seinätiilet tuotiin Vaasasta proomuilla hinaamalla, sillä rautatie Martinniemeen ja Laitakariin valmistui vasta 1938.

Puuhiokkeen tuotanto voimistui vuosi vuodelta, ja jo 1933–34 rakennusta laajennettiin. Monen marttilaisen muistama Tauno Jokipiä työskenteli hiomolla vuodesta 1934 alkaen. Sodan ajan tuotanto seiso i mutta jatkui jälleen sodan jälkeen.

1950-luvun lopulla puuhiokkeen kysyntä alkoi pienentyä. Ens in supistettiin tuotantoa, mutta kesäkuussa 1964 tehdas oli pantava kokonaan kiinni. Erilaisia suunnitelmia rakennuksen käyttämiseksi tehtiin, mikään niistä ei toteutunut.

Uusia ajatuksia

Höyläämö oli toiminut talotehtaan entisessä huonokuntoisessa rakennuksessa portin lähellä tien pohjoispuolella. Se siirrettiin massatehtaalta tyhjäksi jääneeseen tiilirakennukseen vuonna 1976. Koneita ei uusittu, mutta ne sijoitettiin erityisiin koppeihin pölyn ja melun vähentämiseksi.

Tämä, kuten jälkipä in muutkin muutostyöt, tehtiin tehtaiden omana työnä korjaamon ja rakennuspuolen voimin. Höyläämön yläkertaan valmistuivat myös kylällä ennennäkemättömän hienot sosiaalitalat.

Sahauksen kannattavuus vaihteli, ja taas oli tarvetta jatkojalostukselle. Nyt oli kuitenkin höyläämö kunnossa ja sen yhteydessä runsaasti hyvää tilaa uusille ajatuksille.

Vuonna 1980 höyläämön rakennuksessa alettiin valmistaa höylähirrestä Pesäpuumökkejä. Loma-asuntomalliston oli suunnitellut Pi Sarpaneva ja myyntiä hoiti Rauma-Repolan omistama Puukeskus-ketju.

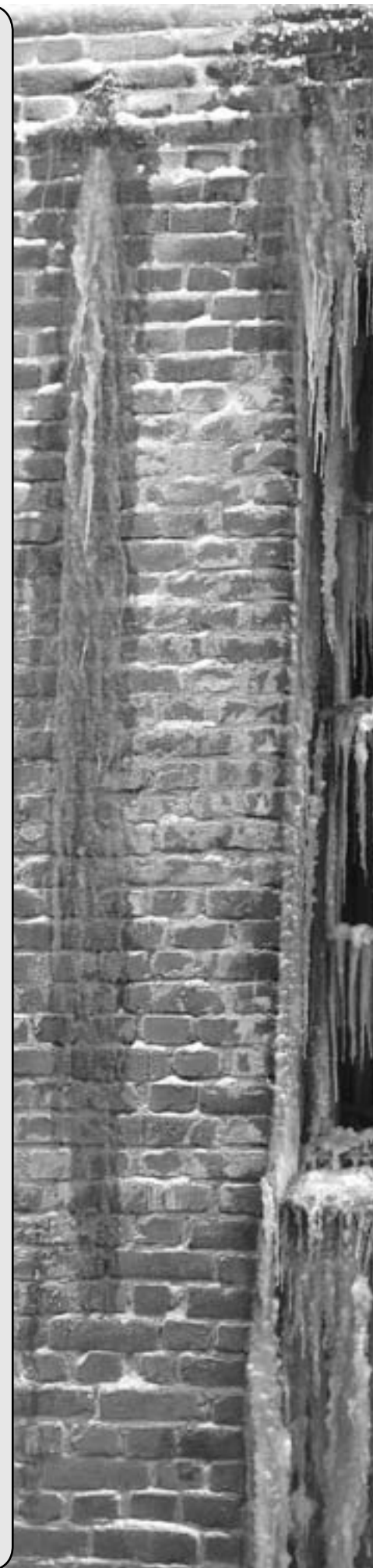
Mökin nurkkarakenne oli erikoinen: hirret asennettiin kantavien pystytolppien väliin pulttiliitoks in. Linja työllisti 5–6 henkeä ja toimintaa veti insinööri Leo Seppänen. Kattotuol linja rakennukseen valmistui vuonna 1981. Linja työllisti neljä henkilöä.

Kattotuoleja koskevat rakentamismääräykset uudistuivat, ja kattokannattimilta vaadittiin entistä varmempaa kestävyyttä. Tehdasvalmisteisten kattotuolien käyttö kasvoi. Kattotuolit haluttiin tehdä taatusti kestävästä puusta, ja siksi tehtiin vielä koneellinen lujuslajittelulaitos. Mutta sille tarvittiin eri rakennus, ja se on jo aivan eri juttu.

Liisa Takalo

Lähteet:

Könönen, Terho A. (1981): Martinniemen saha 75 vuotta
Puuposti-lehden jutut (kirjoittaja Liisa Takalo)

Palon syy jäi epäselväksi

Moni marttilainen havahtui varhain aamuseitsemän kieppeillä 21. helmikuuta, kun paloautot porhalsivat Laitakarin suuntaan. Martinniemen vanhan sahan höyläämö oli tulossa. Paikalle oli hälytetty 15 yksikköä Haukiputaalta, Oulusta, Iistä ja Yli-Iistä niin, että sammuttajia oli töissä enimmillään 26. Myös Oulun poliisin yksikkö lähetettiin palopaikalle.

Tulipaloa sammutettiin kirpaksassa pakkasessa lähes kymmenen tuntia. Sammutustöitä vaikeuttivat hankalat olosuhteet, kuten kattorakenteen tipahtaminen betonisen yläpohjan päälle ja sammutusveden jäätyminen rakenteisiin. Palomiesten oli käännettävä käsin yläpohjan ja katon rakenteita, jotta väliin jääneet kytevät palopesäkkeet saatiin sammumaan. Kaksikerroksisen, noin 1200 neliön kokoisen tiilirakennuksen jälkisammutustyöt jatkuivat illansuuhun. Henkilövahinkoja ei sattunut. Kattorakenteita tuhoutui noin 500 neliön alalta.

Mitä oikein oli tapahtunut? Vuonna 1987 hiljentyneet rakennus oli virraton. Puuhiomon koneisto ja hiokepaalivarasto on purettu. Luonnollista syytä palon syttymiselle ei ole löytynyt. Paikalliset nuoret ovat käyttäneet rakennusta muun muassa airsoft-peliareenana ja skeittipaikkana, mutta tuntuisi hyvin epätodennäköiseltä, että he olisivat tuhonneet ”oman paikkansa”. Tulta nuoret eivät ole rakennuksessa käsitelleet. Tutkintavastuu on poliisilla.

Hiomon, kuten viereisen voimalaitoksen piippuineen, omistaa UPM Bonvesta (UPM-Kymmene Oyj). Yhtiö on kuitenkin ilmaissut halunsa purkaa omistamansa rakennukset ja piipun, jonka säilyttämisen puolesta on taisteltu jo pitkään. Viimeksi Martinniemen symboli, kauas näkyvä maamerkki ja sahalla työskennelleiden kyläläisten jyrävä muistomerkki, nostettiin esille Suojele minua! -ohjelmassa, joka tuli televisiosta 21. tammikuuta. Siinä piipun puolesta puhuivat muusikko Jukka Takalo ja kirjailija Joni Skiftesvik.

Palaneen rakennuksen viereisessä höyryvoimalaitoksessa on Wikipedian mukaan vielä suurelta osin 1920-luvun asuunsa oleva turbiinisali ja kattilahuone, jotka ovat harvinaisia säilyneitä esimerkkejä tuon aikakauden teollisuusarkkitehtuurista. Vaikka koneet ja laitteet ovat kärsineet ilkkivalasta, olisi ne mahdollista kunnostaa näyttelykelpoisiksi kohtuullisen vaivattomasti. Etenkin turbiini ja turbiinisalin lattia ovat arvokkaita esimerkkejä 1920-luvulla rakennetun teollisuuden koneista ja materiaaleista.

Martinniemessä on ainakin yksi toinenkin selvittämätön ei asuinkäyttöön tarkoitettu rakennuksen tulipalo, nimittäin entisen työväentalon palo. Sen kerrotaan olleen tahallaan sytytetty, eikä syyllistä ole saatu koskaan selville.

Satu Koho

Hiomon tiilet itkevät.

"Talavirieha"

Aurinkoinen sunnuntaipäivä, hymyileviä ja iloisia lapsia ja aikuisia, ihmisiä Martinniemenestä ja muualta kunnasta. Täisipa joukossa olla oululaisiakin nauttimassa Kurtinhaudan ja Ukkolanrannan talvisesta tapahtumasta. Laavulta nouseva savukiehkura ja käristemakkaran tuoksu kantautui haju-aistiin. Vesi herahti kielelle. Sinapin saattamana kärkkärit katosivat nälkäisiin suihin. Martinniemen Talavirieha oli kuumimmillaan.

Sunnuntaina 20.3. Martinniemen kyläyhdistyksen toteuttama "Talavirieha" keräsi jälleen satamäärin paikkakuntalaisia nauttimaan kauniista talvipäivästä Kiiminkijoen suistoon. Sää todella suosi tapahtumaa, kevätaurinko lämmitti ja valkoiset keväthanget hivelivät silmää. Kiiminkijoki ja taustalla siintävä luminen merenselkä olivat houkutelleet hiihtäjäkin sankoin joukoin tapahtumavieraiksi. Ukkolanranta sattui sopivasti välietapiksi ja tankkauksen jälkeen jaksoi jälleen jatkaa matkaa.

Makkara maistui Kati Kenttälälle ja Hillalle, Sagalle, Ollille ja Ellille.

Huippusuoritus marlingissa vaatii keskittymistä

Marlingin voittajien hymyä esittelevät Henri Kylén ja Vesa Tolonen

Saukon perhe oli ystävineen saapunut jo perinteeksi muodostuneeseen kevättalven tapahtumaan. Yhdessä nautittiin laavun nuotiopaikalla lämpöisistä makkaroista. Pienimmillä Hillalla, Sagalla, Ollilla ja Ellillä sinappia taisi olla poskilla saman verran kuin mitä suuhunkin meni, mutta se kuuluu asiaan ja lähti pyyhkäisemällä punaisilta lapsen poskilta. Kaikkien neljän nuorimmaisen mielestä makkara oli hyvää ja laavulla kivaa. Lasten liukumäkeä oli tullut laskettua ja hauskaa on ollut.

Liukumäki kuuluu ”Talaviriehan” vakiovarustukseen. Lapsia kiipesi mäkeen ihan jonoksi asti. Alas tultiin ns. vapaalla tyyllillä peffalla, pulkalla tai vatsallaan. Innokkaimmat pojanvesselit keksivät liukumäen takaosan oivalliseksi hypypaikaksi, josta kilvan hypättiin pituutta. Tyylejä oli saman verran kuin hyppääjiäkin, innostuipa joku pojista hyppäämään voltinkin. Kyse ei niinkään tainnut olla hypyn pituudesta, vaan temppujen tekemisen ja lentämisen riemusta.

Kilpailuviettä tyydytettiin marlingilla. Marlinki on martinneimeläinen versio kurlingista. Myös radan ja välineet on kisan suunnitellut Esko Olkonieni soveltanut paikallisiin tarpeisiin. Heittokivenä toimii vanha kahvipannu jota kilpailija liuuttaa jäätä pitkin siihen kairattuun reikään. Vaikka rata ei ollut järin pitkä, oli temppu harvinaisen vaikea toteuttaa. Vaikeutta lisäsi luonnonjään hienoinen kaltevuus ja epätasaisuus. Paremmuus kuitenkin ratkesi ja mestarit palkittiin.

Lämmin kiitos kylätoimikunnalle onnistuneesta kevättalven tapahtumasta.

Pentti Lahdensivu

Marlingissa rikottiin ennätyksiä

Pieni Pannu meni suoraan Sofia Luirolle kahdella osumalla kolmesta heitosta. Siihen eivät muut yltäneet, vaikka yhden osuman heittäjiä oli lukuisia: Emma Mäenpää, Valle Forsman, Alekski Haapala, Alekski Luiro ja Aaron Luiro. Jotkut heistä työnsivät pannulla tuon 1/3:sta jopa useampaan otteeseen, mutta Sofia pystyi ainokaisena kahteen osumaan samalla kierroksella. Siten finaalia ei tarvinnut käydä erikseen.

Firman pükkiin eli isoimman Firmanpannun keilasivat voitokkaasti Henri Kylén ja Vesa Tolonen, jotka olivat liikkeellä yhteisillä vaalivankkureilla. He saivat yhteensä neljä osumaa kymmenestä heitosta. Eli tässäkin sarjassa pannu lähti omistajilleen jo alkuerien perusteella.

Vastusta antoivat Åke Engström ja Pauli Takalo 2/10 ja MEK:n joukkue Aarne Vuononvirta ja Markku Haapala 1/10 osumillaan.

Kiivain taisto käytiin lopulta Ison Pannun omistuksesta. Peräti neljä henkilöä sai saman tuloksen eli kolme osumaa viidestä karsinnoissa. Siten finaalista kertyi yleisön mieleinen ja jännittävä koitos. Rataa harjattiin liukkaaseen kuntoon useaan otteeseen. Lopulta Ison Pannun vei mukanaan Timo Poukkanen, ensikertalainen marlingin pelaajana. Hän heitti sekä karsinnassa, että finaalissa kolme osumaa viidestä heitosta. Muut finalistit (Seppo Luiro, Vesa Tolonen ja Tellervo Järvelä) tyytyivät 1/5 :stä osumaan kukin.

Moni paikalla ollut aikoi panostaa ensi vuodeksi harjoitteluun kotioloissa. Mutta yllätyksille on tässä lajissa aina sijansa. Kahta samanlaista rataa, keliä eikä heittäjää ole vielä marlingissa nähty. Kaiverretut uniikkipannut odottavat ensi vuonna kymähermoista ja vakaakätistä ottajaa.

Esko Olkonieni

Hannu Gummerus

Retkitunnelmia Ukkolanrannasta

Riviin järjestäytyneet Mich ja Kristien Belgiasta, Ursula Martinniimestä, Sigrid Belgiasta sekä Marita, Kati ja Tarja Martinniimestä.

Martinniemen päiväkotia sai Comenius-vieraita maaliskuun viimeisenä viikonloppuna. Ohjelmassa oli muun muassa retki Ukkolanrantaan. Kaunista talvipäivää vietettiin hiihtämällä, moottorikelkkailulla, pilkkimällä ja herkuttelemalla nuotion ääressä. Oman talon väkeä oli mukana parikymmentä, vieraita saman verran. Kommunikointi sujui hyvin, kun englannin lisäksi käyttöön otettiin universaali elekieli.

– Vieraamme ihastelivat merta ja horisonttia ja olivat haltioissaan ”vetten päällä” kävelystä jäällä. Useimmat heistä eivät olleet koskaan ennen hiihtäneet eivätkä kokeilleet pilkkimistä tai moottorikelkka-ajelua, kertoo Marita Korva Martinniemen päiväkodista.

Myös nuotiolla paistetut makkarat ja nokipannukahvit maistuivat etelän vieraille, kävipä paikalla vielä samaani antamassa heille Lapin kasteen.

Nelleke Belgiasta testaa pilkkimistä.

Ulkoilupäivän jälkeen vieraat lähtivät hymy huulillaan tutustumaan Martinniemen päiväkotiin.

- He olivat suorastaan haltioituneita siitä, kuinka hyvät ja kauniit tilat meillä ja lapsillamme on.

Iltaojelmassa oli ravintolaillallinen kirkonkylällä Navetassa. Ja totta kai ulkomaisille ystäville piti näyttää, kuinka Suomessa löylytellään!

- Kaikki vieraamme halusivat saunoa, ja useimmille heistä se oli ensimmäinen kerta elämässä.

Korva jatkaa, että heille emännille vierailu oli voimaannuttava, sillä päiväkodin hyvä yhteishenki tuntui sen myötä vain vahvistuvan.

- Kaikki sujui tosi hienosti, ja varmasti kovalla etukäteistyöllä oli suuri merkitys. Päiväkodissamme on ollut mukava kansainvälinen tunnelma, ja jokainen kantoi kortensa kekoon. Myös lapset olivat innoissaan vieraistamme, ja uskaltautuipa joku jopa ”juttelemaan” englantiakin heidän kanssaan, Korva iloitsee.

Vierailun aikana valmisteltiin uutta lasten ulkoilupeliä. Tutustumiskohteita Martinniemen päiväkodin lisäksi olivat Martinniemen koulu, vuoropäiväkotit Suo-Ukko, Koivulan ”luomupäiväkotit” ja päiväkotit Jatulin Tarha.

- Olemme jo saaneet kovasti kiitospostia. Monet vieraistamme aikovat vielä palata kauniiseen maahamme, Korva kertoo.

Teksti: Satu Koho
Kuvat: Liisa Takalo

Martinniemen päiväkodista ovet auki Eurooppaan

Martinniemen päiväkotit on saanut kahden vuoden rahoituksen Euroopan Unionin Comenius-ohjelmasta kansainväliseen yhteistyöhankkeeseen päiväkotien ja koulujen kanssa. Hanke alkoi viime elokuussa ja kestää 31.7.2012 saakka.

Pari vuotta sitten virisi vilkas muistelu aikaisemmasta Comenius-hankkeesta, johon päiväkotit osallistui Espanjan, Tšekin ja Belgian kanssa kaudella 1999–2002. Työntekijät tunsivat kaipaavansa taas kansainvälistä yhteistyötä. Yksi lastentarhanopettajista suuntasi kohti kontaktiseminaaria Belgiaan loppuvuodesta 2009. Siellä etsittiin hankekumppaneita, solmittiin tuttavuuksia ja hahmoteltiin tulevaa.

Alkuvuodesta 2010 uusi hanke oli muotoutunut. Kumppaneiksi Martinniemen päiväkodille tulivat päiväkotit ja koulu Belgiasta, Romaniasta kaksi päiväkotia, Tšekistä päiväkotit ja Saksasta kansainvälinen päiväkotit. Osallistuvien lasten ikä on 1–12 vuotta. Jokainen maa haki omalta kansalliselta toimistoltaan hankerahoitusta, ja kaikki saivat myönteisen päätöksen kesällä 2010. Suomen kansainvälisen liikkuvuuden eli CIMOn toimistosta tukea haki 216 koulua, oppilaitosta ja päiväkotia. Tukea sai 126 hakijaa, joista vain kaksi päiväkotia. Tuki on tarkoitettu hankkeen toteuttamiseen ja osallistujien vierailuihin toistensa luo. Jokainen maa vuorollaan järjestää hanke tapaamisen.

Alusta asti oli selvää, että kyseessä olisi ennen kaikkea lasten välinen hanke. Martinniemessä lasten kanssa päädyttiin opetuspelien tekemiseen hyödyntäen jokaisen osallistujakumppanin lähiympäristöä. Tavoitteenamme on ohjata lapsia huomaamaan oman luonnonympäristönsä mahdollisuudet ja tutustuttaa lapset toistensa lähiympäristöihin. Yhteistyökoulut ja -päiväkodit toimivat kovin erilaisissa ympäristöissä. Hankkeen yhteinen kieli on englanti.

Yhteyttä pidetään kuukausittain sähköpostin, kuvien, kirjeiden, korttien ja Skypen avulla. Jokainen kumppani tekee lastensa kanssa opetuspelejä, jotka kiertävät hankkeeseen kuuluvissa päiväkodeissa ja kouluissa. Suunnitelmissa on aina lukukauden päätteeksi viettää lasten, perheiden ja henkilökunnan yhteistä peli-iltaa (European game night) samanaikaisesti joka maassa. Lopuksi tehdään yhteinen eurooppalainen opetuspelejä, jonka teemana ovat eri kielet ja lasten ympäristö.

Meillä kaikilla hankekumppaneilla on oma maskotti. Martinniemen päiväkodin maskotti on Merimies-Martti ja hänen pieni kuuttinsa. Yhteistyötapaamisista viesti välittyy lapsillemme Merimies-Martin kertomuksina. Jokaisessa hanketapaamisessa maskoteilla kuvataan nukketeatteriesitys, joka myös kertoo lapsille hankkeesta.

Ensimmäinen tapaaminen oli Hampurissa syyskuussa 2010. Jokaisesta hankemaasta oli paikalla 3–5 osallistujaa. Tapaamisen aikana tutustuttiin mm. saksalaisen kansainvälisen päiväkodin toimintaan, suunniteltiin ensimmäisen opetuspelin sääntöjä ja toteutusta ja kuvattiin ensimmäinen maskottien nukketeatteri. Martinniemen päiväkodista meitä oli kolme edustamassa iloista joukkoamme. Seuraava hanketapaaminen pidettiinkin täällä Martinniemessä 26.–30. maaliskuuta. Vieraita saimme 23, heitä oli jokaisesta yhteistyöpäiväkodista ja -koulusta. Seuraavat tapaamiset on suunniteltu Tšekkiin lokakuussa 2011 ja Romaniaan maaliskuussa 2012. Hankkeen lopputapaaminen pidetään Belgiassa kesäkuussa 2012. Jatkamme innolla kansainvälistä yhteistyötä Martinniemessä!

Terveisin pienet ja suuret Euroopan valloittajat Martinniemestä

Rehtorin terveiset Martinniemen koululta

Hanna Gunnarsson

Aika lasten parissa työskennellessä kuluu huiman nopeaa. Paljon myös mahtuu kouluvuoteemme. Tässä viimeaikaisia kuulumisiamme.

Vietimme maaliskuun alussa kulttuuriviikkoa, johon kuuluivat runokilpailu (lausunta- ja kirjoitussarja), kuvataidekilpailu ja musiikkikilpailu. Keskiviikkona oli gaala, jonne vanhempiakin oli toivottu vieraiksi. Gaalassa nautittiin hienoista runoesityksistä ja palkittiin sarjojen voittajat pienois-pokaalilla. Perjantaina oli musiikkigaala, jossa kuultiin eri luokkien laulu-, soitto- ja bändiesitykset.

Miksi kilpailut? Lapsilla on kilpaileminen verissä, vaikka opettaja yrittää joskus vähän estelläkin, ettei kaikessa tarvitse kilvoitella. Kilpailussa jokainen näyttää ja yrittää parastaan. Arkakin oppilas voi innostua kilpailussa eri tavalla kuin oppitunnilla. Kulttuuriviikon sarjoihin osallistuminen oli meillä sitä paitsi täysin vapaaehtoista.

Kilpailuissa löytyy usein piileviä kykyjä. Niin kävi myös meillä. Oppilaiden hämmästyks oli suuri, kun hiljaisena tunnettu luokkatoveri paljastuikin runoilijamestariksi tai pianistiksi. Mukavaa oli rehtorin huomata, että kulttuuris-

ta osataan myös nauttia ja yleisökäyttäytymistäkin opitaan juhlien myötä. Kukaan ei nauranut tai pilkannut toisen työtä tai esitystä. Aplodit olivat aina yhtä suuret. Ja se yhteenkuuluvuuden ja lähes ylpeyden tunne, joka tällaisissa tilaisuuksissa syntyy: ”Meidän koulullamme on näin upeita taiteilijan alkujia!”

Hiihtopäivä järjestettiin koulullamme hieman eri tyyliin kuin ehkä vuosikymmen sitten. Kilpailupakkoa ei ollut. Valittavana oli puistohiihtotyylinen lyhyehkö kilpalatu tai retkihiihto meren jäälle makkaranpaistoineen. Juhlasalissa jaettiin palkinnot kilpasarjan parhaille.

Perinteinen talviurheilupäivä järjestettiin viikolla 12. Noin puolet koululaisista lähti opettajineen linja-autolla Ukko-hallaan. Toinen puoli hiihteli ja laski liukua Virpiniemessä. Molempien ryhmien tunnelmia oli mukavaa kuunnella. Suksi oli luistanut, makkara oli ollut hyvää, pieniä kummelluksia oli sattunut, mutta onneksi ei mitään vakavaa.

Kivassa koulussa

Martinniemen koulu on liittynyt lähes koko Suomen koulut mukaansa tempaiseeseen Kiva koulu -ohjelmaan. Tarkoituksena on opettaa oppilaille, kouluväelle ja huoltajille, mitä kiusaaminen on ja mikä taas on kiusoittelua. Ohjelman tuo mukanaan systemaattisen kiusaamisasioiden kirjaamisen ja kiusaamisselvittelyt, joihin jokainen kiusaamisasia viedään. Oppilaat oppivat sietämään kiusoittelua ja erottamaan kiusaamisen. He oppivat myös luottamaan, että asia käsitellään aina samaan tapaan ja että sovitut seuraamukset pätevät aina. Ohjelma lähtee käyntiin Martinniemen ja Parkumäen kouluilla syksyllä 2011. Asiasta pidetään huoltajille infoilta.

Koululaisten käyttäytyminen liikenteessä ja koulumatkoilla huolettaa koulun aikuisten lisäksi myös ohikulkijoita ja oppilaiden huoltajia. Lapset eivät taida muistaa yhtään mitään koulun liikennekasvatuksesta vapaa-ajalla liikkuaan. Koululle tulee ohikulkijoiden soittoja pysäkillä vaarallisia leikkejä leikkivistä lapsista. Linja-autoa odottaessa kiipeillään puissa, painitaan ajoradalla, heitellään autoja kepeillä jne.

Koti- ja koulumatkat eivät kuulu koulun vastuun piiriin, vaan vastuussa ovat huoltajat. Aina alkusyksystä opetamme uutta linja-autolla kulkevaa sukupolvea saattelemalla heidät pysäkillä noin kuukauden ajan ja painottamalla liikennekäyttäytymiseen liittyviä asioita. Sen jälkeen asia on kodin vastuulla. Koulun resurssit eivät riittäisikään pysäkkivontaan. Koulumatkat kuitenkin kuuluvat koulun vakautuksen piiriin.

Kenttä kuntoon?

Martinniemen koulun johtokunta järjesti kyläläisille ja asiasta kiinnostuneille iltakahvit ja keskustelutilaisuuden helmikuussa alueemme vapaa-ajanaluiden ja liikkumisen mahdollisuuksien tiimoilta. Paikalle tuli yli kolmekymmentä asiasta kiinnostunutta. Kerroimme mahdollisuudesta saada eräältä suurelta firmalta merkittävä summa rahaa koulun ja päiväkodin sekä nuorten olojen parantamiseen. Johtokunta ja opettajakunta olivat ideoineet koulun ja päiväkodin lähelle rakennettavaa luonto- ja liikuntapolkua rasti-pisteineen ja venyttelylaitteineen sekä koulun kentän ja kaukalon tuntumaan rakennettavaa suurta mäkeä.

Samassa yhteydessä nousi keskusteluun koulun kentän perusparantaminen ja uusiminen samalle tasolle kunnan muiden koululaisten kenttien kanssa. Tämä asia kiinnosti erityisesti kyläläisiä. Päättäjäkin oli mukana. Heiltäkin kentän remontti sai myötämielistä vastakaikua.

Kunnan kentistä ollaankin tekemässä tarvekartoitusta, jonka perusteella esitetään kunnostusjärjestystä. Helposti voidaan todeta Aseman ja Martinniemen kenttien olevan surkeimmassa kunnossa. Päättäjät tietysti päättävät asioista virkamiesten esityksestä. Tuntuu vaikealta ajatella, että Martinniemi jälleen putoaisi tärkeysjärjestyksen kärkipäätä jo kerran kenttien kunnostushankelistalta pudottuaan. Uskon vakaasti siihen, että oikeus tapahtuu.

Remontin keskellä

Martinniemen koulun remontti edistyy kahden luokkahuoneen ja kahden viikon vauhdilla. Pohjakerroksen pienryhmäluokat on remontoitu, samoin keskikerroksen luokat. Nyt remontoidaan yläkerran luokkia. Kesälle jäävät käytävät, kirjasto, ruokasali...

Niin uskomattomalta kuin se etukäteen tuntuikin, remontti pyörii ja etenee ja koulunkäynti jatkuu lähes entiseen malliin. Kaksi luokkaa on evakossa kerrallaan. Evakoluokkina ovat kuvataideluokka ja atk-luokka. Viikon lopulla tyhjentävät oppilaat pulpettinsa, opettajat ja avustajat kaappinsa ja kaikki kantavat tavaransa evakoluokkaan. Kiinteistönhoitajat tulevat irrottamaan kiinteät kalusteet, minkä jälkeen vahtimestarit kantavat ne ja pulpetit evakkoon. Jo kunnostettujen luokkien suhteen toimitaan päinvastoin.

Ja tämä rullajanssi toistuu joka toinen viikko. Käytävillä on mattokääröjä ja ylimääräisiä kalusteita turvanauhoin erotettuna kulkuväyliltä mahdollisimman turvallisesti. Lisää huolta ja vaivaa remontista koituu ruokalan väelle, siivoushenkilökunnalle, kiinteistönhoitajille ja vahtimestareille, oppilaille, opettajille ja avustajille. Siitä huolimatta koulumme reipas ja positiivisesti ajatteleva henkilökunta pyörittää normaalia kouluarkea oppitunteineen, ruokailuineen kaikkineen.

Tärkeintä on, että saamme ensi lukuvuodeksi turvallisen koulun oleskella. Remontin jälkeen sisäilma mitataan vielä kerran tämän todentaaksemme. Tällä hetkellä oppilaiden huoltajilta tulee silloin tällöin yhteydenottoja sisäilman vaikutuksista oppilaiden terveyteen. Esimerkiksi hengitystieoireita, nuhaa, yskää, poskiontelotulehdusta ja äänen käheyttä on tavallista enemmän niin oppilailla kuin henkilökunnalla. Remonttimiehet ovat myös hyvin sopeutuneet tekemään tärkeää työtänsä koulun vilskeen keskellä, mistä heille suuri kiitos.

Koululla kuulumme jälleen iloisen uutisen Martinniemen kyläyhdistykseltä. Kulttuurin tukeminen jatkuu: Jälleen kyläyhdistys järjestää kirjoituskilpailun 3. ja 6. luokkien oppilaille. Viime vuonna oli vuorossa kuvataidekilpailu, jonka palkintoa oli keväjuhlassamme jakamassa valokuvistaan tuttu Hannu Gummerus. Edellisenä vuonna kirjailija Joni Skiftesvik oli palkitsemassa keväjuhlassa kirjoituskilpavoittajiamme. Olemme todella kiittolaisia kyläyhdistykselle tällaisesta kulttuurin tukemisesta, jossa yhdistyvät oman kotiseudun tuntemisen tärkeys ja sen kunnioittaminen. Aiheena on jälleen: Oma kyläni.

Hyvää kevään jatkoa!

Martinniemen kouluväen puolesta
Sirku Koskela, rehtori

Maakinen Ukkolanrannassa 11.6.2011
 tarinahorisonttisavumaivavähähomopuhelimet.....

Martinniemen nettisivut löytyvät osoitteista:
www.martinniemi.fi

Saajan tili-numero	144530 - 110085	TILISIIRTO Vain kotimaan maksuliikenteessä 	
Saaja	Martinniemen kyläyhdistys ry	Jäsenmaksu 2011	
Maksaja		Nimi: _____	
Allekirjoitus		Osoite: _____	
		Postitoimipaikka: _____	
		Viite	8510
Tilitä nro		Eräpäivä	Euro 10€